

Popletený Svět

Ivana Janišová

Ilustrovala

Magda Veverková

FRAGMENT

Popletený svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ivana Janišová
Popletený svět

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POPLETENÝ SVĚT

Ivana Janišová

Ilustrovala Magda Veverková

FRAGMENT

Text © Ivana Janišová, 2020
Illustrations © Magda Veverková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4912-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4963-2

Babička lítá jako hadr na holi

Mamince **roste** břicho **jako z vody**, jak říká tatínek, ale z vody to není. V břiše sedí Líza a už se jí chce ven. Kope maminku čím dál víc, plave uvnitř jejího těla, sem tam se obrátí hlavou nahoru, pak zase nečekaně dělá akrobatické kousky na jednom maminčině boku. Břicho se úplně vyboulí a máma s tátou se pak dohadují, jestli je to noha, nebo ruka.

„Jestli bude jako ty, tak bude **samá noha**,“ řekla maminka Bětce a pak ji musela dlouho utěšovat a vysvětlovat jí, že má i ruce a hlavu a tělo... a vůbec, všechno tak, jak má být. „Samá noha“ se říká jen tak, když má někdo dlouhé nohy.

Líza chtěla na svět. Bylo jaro, stromy rozkvétaly do růžova a do bíla a svět voněl jako babiččin prádelník. Babička Anežka bydlela v úplně malé vesnici, měla čtyři slepice, jednoho kohouta, jednoho psa a spoustu koček, které nebyly její, ale chtěly být její. Sedávaly na zápraží a čekaly, kdy se jich babičce zželi a dá jim něco do misky. Babička také měla pořád spoustu práce, i když už byla v důchodu a nechodila nikam pracovat. Pořád ale něco dělala, a tak měla málo času i na Bětku. Když chtěli babičku vidět, museli za ní jet na vesnici. A to Bětka zažila jen párkrát. Babičku Anežku vlastně moc neznala, i když to byla tátova maminka.

„Tentokrát si čas udělám,
neboj, přijedu o týden dřív
a Bětku si odvezu. Může tu být,
dokud se nevrátíte z porodnice,“ řekla
babička rázně a maminka se usmála. Kývla
hlavou, pro jistotu babičce připomenula, že Líza
už chce pomalu ven, tak ať si přijede pro Bětku včas,
a jeli domů.

Bětko si nemohla pomoci. Večer se pod peřinou
rozklepala strachy. **Měla sice pro strach uděláno**, jen tak
se ničeho nebála, ale s babičkou ještě nikdy sama bez
maminky nebyla. Hlavně v noci. Začala si představovat,
co babička na vesnici, kde je v noci za okny černý svět,
žádná městská světla, asi dělá. Dobře ji slyšela, jak říkala
mamince, že pořád jenom **lítá jako hadr na holi**. Bětko
babičku nikdy lítat neviděla, ale mohlo to být proto,
že se věnovala návštěvě a na lítání v tu chvíli čas
neměla. A bude muset lítat taky, až bude
u babičky? Vždyť to neumí! Ráno se táty zeptá,
jestli by přece jen nemohla zůstat
s ním a nejezdit k babičce, až půjde maminka
do porodnice.

Lízu jí **byl čert dlužnej!** A to žádnému
čertovi přitom nikdy nic nepůjčila!

